

ŠEPOT *za* MÚRMI
PAINSWICK
COURT

JULIE
KLASSENOVÁ

ŠEPOT *za* MÚRMI
PAINSWICK
COURT

ŠEPOT *za* MÚRMI
PAINSWICK
COURT

JULIE
KLASSENOVÁ

Copyright © 2025 by Julie Klassen

Originally published in English under the title

Whispers at Painswick Court

by Bethany House Publishers,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním.

Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:

Preklad © Lucia Mosorjaková

Copyright © i527.net, s. r. o., 2026

www.i527.net

ISBN 978-80-8249-213-5

Venujem

Carol Maxwellovej a všetkým členom
painswického Spolku miestnej histórie,
ktorého vynikajúca publikácia *Kronika Painswicku*
mi bola sprievodcom pri písaní tejto knihy.

Gloucester(shire) je krásne grófstvo
a Painswick patrí k najpríjemnejším miestam na svete.

– KRÁĽ JURAJ III., *Gloucester Journal*, 1789

V dávnych časoch boli obyvatelia celého Anglicka
zákonom viazaní vysádzať na svojich cintorínoch tisy,
aby mohli kráľovských lukostrelcov
zásobovať drevom na výrobu lukov.

– JAMES MALCOLM, *Prehľad moderného hospodárstva*, 1805

Chcem ležať v bielom závoji,
kde noc hrá na hoboje,
tam naveky hrob zahojí
sklamané srdce moje.*

– WILLIAM SHAKESPEARE, *Trojkráľový večer*, 1602

V čase súženia sú neoceniteľným požehnaním
zručný lekár, láskavý a súcitný priateľ
a starostlivá a skúsená ošetrovateľka.

– *Dobrá ošetrovateľka; alebo Pokyny k starostlivosti o chorých a šestonedielky*, 1828

---

* Shakespeare, W.: *Trojkráľový večer*. Bratislava: Ikar, 2005, s. 55. ISBN 80-551-0996-6.

1

GLOUCESTERSHIRE, 1821

S lečna Anna Lovedayová sedela v salóne s vdovcom, pánom Shufflebottomom* – skutočne sa tak volal –, a ten jej vykladal o svojich ôsmich dospelých deťoch i o tom, ako im všetkým stále chýba matka, ktorá pred mnohými rokmi zomrela pri pôrode deviateho dieťaťa. Do únavných detailov opisoval svoj veľkolepý dom, ktorý bol plný spomínaných dospelých detí a niekoľkých vnúčat.

Anna ho v skutočnosti nepočúvala.

V myslí bola na príjemnejšom mieste. So svojimi rodičmi, sestrou a niekoľkými priateľmi opäť prežívala príjemný letný piknik, na ktorom oslavovali výročie sobáša jej starých rodičov. Starký a starká sedeli na deke pod prepletenými vetvami „svadobného stromu“ pri painswickom kostole, zatiaľ čo im vysoko v konároch pospevovali veselú pesničku králiky zlatohlavé. Mama, zdravá a plná energie, pobehovala okolo a prítomným podávala taniere so studenou kuracinou, plátkami hovädzieho mäsa, kúskom syrového koláča a do pohárov im dolievala limonádu.

---

* Slovo „shufflebottom“ by sme z angličtiny mohli preložiť ako šuchtavý zadok (pozn. prekl.).

Všetci, ktorých Anna milovala, boli tam. Všetci spolu a šťastní optimisticky hľadeli do budúcnosti.

„Mám rada pikniky, ale prečo práve pod týmto stromom? Myslela som, že tis je strom, ktorý symbolizuje smrť.“

„To je pravda, moja milá. Smrť je však súčasťou života. Tis rastie tisíc rokov. Vidíš, ako sa jeho konáre skláňajú k zemi? Tam sa zakorenia a odtiaľ začnú rásť nanovo. Preto je tis zároveň symbolom znovuzrodenia a večného života. A tieto stromy sú aj užitočné, pretože poskytujú útočisko lesným zvieratám.“

„Si neuveriteľný romantik, Tom,“ doberala si ho starká. „Myslela som si, že tu oslavujeme preto, lebo práve na tomto mieste si ma požiadal o ruku.“

„Ešte som sa k tomu nedostal. Si netrpezlivá,“ pokarhal ju a s láskavou iskrou v oku sa zadíval na ženu, ktorá mu bola manželkou už niekoľko desaťročí.

„Ale nie je tis jedovatý?“ naliehala Anna.

„Smrteľne jedovatý, zlatko. A na to nikdy nezabudni...“

Anna s trhnutím precitla, keď si uvedomila, že vdovec sa na ňu díva s očakávaním a so zázvorovým keksíkom na polceste k ústam. „Jedovatý?“

„Ach, nie. Ten nie.“ Nepresvedčivo sa zachichotala. „Myslela som na niečo iné.“

„Ach, vaša matka sa zmenila...“

„Nevlastná matka.“

„Áno, zmenila sa o vašej nezvyčajnej záľube v bylinkách a liečivách. Žiaden strach, manželstvo tieto nežiaduce sklony vyrieši. Budete mať plné ruky práce s domácnosťou a deťmi a na tieto... menej tradičné činnosti vám neostane čas.“

Anna sa náhle zdvihla. „Ospravedlňte ma, prosím.“

Pod zámienkou, že potrebuje ísť na toaletu – bolo neslušné vysloviť tie slová nahlas, no i tak to urobila –, Anna vyklzla z izby a po špičkách odcupitala do svojej oblúbenej tajnej skrýše. Prešmykla sa za závesy, ktoré v otcovej pracovni zakrývali

sedadlo pod oknom, a od úľavy vydýchla. Tu, utajená pred svojím nápadníkom, macochou i nevlastnými súrodencami, sa znova začítala do svojej vzácnej lekárskej príručky a snívala o inom živote.

Sotva dočítala jednu stranu, začula v pracovni známe kroky. Otec odhrnul závesy a odhalil Anninu svätýňu, o ktorej vedel len on sám.

„Pani Barkerová začala rodiť,“ povedal. „Jej najstarší mi to práve prišiel oznámiť. Pripomeň mi, minule sme použili kliešte alebo páku?“

„Ani jedno. Stačil len čas a trpezlivosť. A trochu nežného povzbudenie.“ Anna sa zdvihla. „Pôjdem s tebou. Jej posledný pôrod bol naozaj ťažký.“

„To nie je potrebné. Tentoraz zavolali aj pôrodnú babu a vieš, že Nancy si neželá...“

„Čo sa deje?“ ozval sa spoza neho prenikavý hlas macochy. O chvíľu už stála po manželovom boku. „Tak tu si sa skrývala?“ Na Nancinej bledej tvári sa objavil výraz nespokojnosti. „Ó, nie, nie, nie. Anna s tebou nepôjde. Pôjde sa ospravedlniť džentlmenovi, ktorý ju prišiel navštíviť a ktorého tak nespôsobne nechala samého. Okrem toho, nie je babicom. Ani ošetrovatelkou.“

„Isteže nie,“ začal jej otec. „Ja len...“

Nancy rozhodila rukami. „Chceš pre ňu predsa lepší život, alebo nie? Chceš, aby mala vlastný domov a vlastnú rodinu?“

„Nuž, pravdaže, časom, ale...“

„Ale *ja* to nechcem,“ prerušila ho Anna. „Manželstvo vedie k nešťastiu, deťom a smrti.“ Vedela, že trochu preháňa, ale počas rokov, keď pomáhala svojmu otcovi, niekoľko žien pri pôrode naozaj zomrelo.

„Manželstvá nie sú vždy nešťastné,“ odsekla Nancy.

„Nie?“ Anna zdvihla obočie. „A čo Fanny?“

Macocha podráždene odfrkla.

„Ty a tvoja sestra! Zaumienili ste si, že budete nešťastné, pretože vám život nedoprial presne to, po čom ste túžili, a pritom nevidíte to, čo by vám mohlo priniesť skutočné naplnenie. Nie, ženy sa nemôžu stať lekárkami. A áno, pán Dalby sa oženil s inou. Naozaj si myslíš, že existuje len jedna cesta k šťastiu? Boh je väčší a život omnoho komplikovanejší. Márníš toľký čas rojčením o tom, čo nemôžeš mať, že prehliadaš, ba pohŕdaš inými znamenitými príležitosťami, ktoré máš priamo pred očami.“

V Anninom vnútri vzbĺkol oheň.

„Vážne mi naznačuješ, že tou znamenitou príležitosťou je pán Shufflebottom? Že on je mojou cestou k naplneniu? Myslíš si, že na viac nemám? Že som dobrá iba na to, aby som sa pripúta-
la k takmer cudziemu mužovi a privádzala na svet jedno dieťa za druhým, zatiaľ čo s každým ďalším mi bude na bokoch pribúdať a z trpezlivosti ubúdať?“

Nancy si rukami podoprela svoje kypré boky a odpovedala otázkou: „Azda hovoríš o mne?“

„Ak si sa v tom našla...“

„Anna Louise Lovedayová!“ zahrmel otec a zamračil sa na ňu. „Hanbím sa za teba. Okamžite sa svojej nevlastnej matke ospravedlň.“

Anna sa pozrela na svojho otca – zradcu – a zdvihla bradu.

„Ospravedlňím sa za svoju nezdvorilosť, ale nie za to, že som povedala pravdu.“

Anna nemala vo zvyku byť nevraživá, ale otcova druhá manželka v nej vždy prebúdzala to najhoršie. Nemohla si pomôcť, ale k tejto žene, ktorá bola od nej len o pár rokov staršia a ktorá jej bránila ísť za svojím snom, cítila odpor.

Nasledovalo dusivé ticho. Obaja na ňu upierali zrak a z otca, ako aj z jeho oveľa mladšej manželky, sálalo napätie.

Nancy ho chytila za rameno. „Vravela som ti, že by už mala odísť. Potrebujeme miesto pre ďalšie dieťa, ktoré je na ceste, a jej neustále vzdorovanie mi neprospieva.“

Otec sa pozrel na Nancy a nenamietol. Iba si povzdychol.

„Keď už je reč o odchode, mal by som sa pobrat k Barkerovcom.“

„Bezo mňa?“ opýtala sa Anna.

„Presne tak,“ odvetila Nancy namiesto neho. „Som si istá, že on a babica si poradia aj bez teba.“

Anna otvorila ústa, aby sa ohradila, ale v tej chvíli ju za ruku chytila drobná rúčka. Sklopila zrak a cez červenú hmlu hnevu uvidela Matildinu uplakanú tvár.

„Anna, znova som si odrela kolienko. Pomôžeš mi? Prv než sa mi zašpinia sukničky?“

„Isteže, Matty,“ odvetila Anna, vďačná za toto rozptýlenie, a s láskou i pocitom viny sa zahľadela na svoju malú nevlastnú sestru. Za nič z toho nemohla.

„Ospravedlňte nás,“ povedala a odvieďla dievčatko preč.

Anna vedela, že by nemala svojmu otcovi upierať právo na šťastie v druhom manželstve ani na ďalšie deti. Nemala by sa hnevať na ženu, s ktorou sa oženil pred šiestimi rokmi, necelé dva roky po smrti jej matky.

Do istej miery sa jej to darilo, až kým na seba nová pani Lovedayová neprevzala úlohu nielen nevlastnej matky, ale aj dohadzovačky, a napokon začala obmedzovať aj Anninu účasť na otcovej lekárskej praxi.

Nebola to Nancina chyba, že ženy nemali dovolené stať sa lekárkami, chirurgičkami či lekárničkami. No naozaj je jej jedinou možnosťou sobáš so starším mužom, ktorého sotva pozná? Mala už dvadsaťsedem rokov, takže si veľmi dobre uvedomovala, že prvý rozkvet mladosti i možnosť prvého výberu nápadníka má už dávno za sebou. V jej veku bola malá pravdepodobnosť, že sa vydá z lásky, a ona prisahala, že sa nevydá z nijakého iného dôvodu.

Znova si spomenula na sestriho nešťastné manželstvo a machochinu vyčerpanosť po tom, čo za posledných šesť rokov priviedla na svet štyri deti, a piate bolo na ceste. *Nie, ďakujem.* Anna sa

tomuto všetkému vyhne a bude žiť slobodný, užitočný život, ktorý strávi pomocou iným. Presne tak ako slečna Lotty.

Keď vyčistila ranu na Matildinom kolene a zakryla ju náplastou, opäť otvorila list, ktorý nedávno dostala od matkinej starej priateľky Charlotte Newlandovej. Anna si s ňou dopisovala už roky. Slečna Lotty, štyridsaťpäťročná stará panna, pozvala Annu na návštevu k sebe do Painswicku. Spočiatku Anna váhala. Avšak po udalostiach dnešného dňa sa jej voľba zdala jasná. Znovu sa začítala do riadkov, ktoré boli plné miestnych noviniek, priateľských pozdravov a úprimného vyznania, ako jej Anna chýba. To Anne pripomenulo, ako dávno sa nevideli. List sa končil dosť tajomnou prosbou.

PS: Moja drahá Anna, niekto v Painswicku by privítal Tvoju pomoc, hoci sa zdráham túto osobu menovať. Obávam sa totiž, že by Ťa to mohlo od Tvojho príchodu odradiť.

Aké zvláštne.

Či už to bolo záhadné, alebo nie, Anna odpísala, že ponuku prijíma. Pozvanie od slečny Lotty jej pripadalo ako dokonalá príležitosť. Prišiel čas raz a navždy opustiť otcov dom i macochino dohadzovanie.

Kým sa otec vrátil, Anna sa už trochu hanbila za to, ako sa predtým prestala ovládať.

„Ako sa má pani Barkerová?“ opýtala sa váhavo.

„Výborne, rovnako ako jej novorodený syn. Babici sa ho podarilo otočiť a spoločne sme ho priviedli na svet bez toho, aby sme museli použiť akýkoľvek nástroj.“

Anna si od úľavy vydýchla.

„To sú dobré správy. A... ehm... keď už hovoríme o správach, slečna Charlotte Newlandová ma pozvala na návštevu k nej do Painswicku. Rozhodla som sa, že jej pozvanie prijmem.“

Otec zaváhal, no potom pozvoľna prikývol. „Rozumiem.“

Annu pri jeho tichom súhlase nečakane pichlo pri srdci. Aj pri pomyslení na to, že sa s ním bude musieť rozlúčiť. Kedysi si veľmi dobre rozumeli.

„Viem, že ti chýba to, aké to bolo, keď sme boli len ty, ja a Fanny,“ riekol, „ale...“

„Nie, ocko. Chýba mi, aké to bolo, keď sme boli štyria. Chýba mi mama. Ty si na ňu už možno zabudol, ale ja nie.“

„Čo tým chceš povedať, že som na ňu zabudol? Myslím na ňu každý deň a želám si, aby som sa bol zachoval ináč. Nikdy som ju nemal nechať len čisto v tvojej starostlivosti.“

Ďalšie bodnutie. Určite si prial, aby bol vtedy nablízku a mohol napraviť jej zlyhania. Keby tam bol, matka by možno ešte žila.

2

Anna napísala svojej sestre a vysvetlila jej svoj plán odísť na leto, alebo možno aj na dlhšie, do Painswicku. Fanny, ktorá s manželom bývala asi pätnásť kilometrov od nich, jej okamžite odpísala, že ju tam sama odvezie. Anna sa v duchu spytovala, či je múdre, aby Fanny cestovala do Painswicku. Vlastne si bola celkom istá, že to vôbec múdre nie je.

Napriek Anniným námietkam Fanny za necelý týždeň dorazila, ako slúbila.

Zatiaľ čo Anna stála pri okne a sledovala, ako kočiarske hrušky po ceste, podišla k nej Nancy a zastala za ňou.

„Predpokladám, že odchádzaš kvôli mne.“

„Sama si predsa povedala, že je čas, aby som odišla,“ odsekla Anna. „A v tomto s tebou súhlasím.“

„Takže teraz bude tvoj otec viniť mňa.“

Mňa viniť z niečoho oveľa horšieho, pomyslela si Anna, no nahlas to nevyriekla. Asi by mala Nancy povedať, že jej odchod nie je jej vina, no nedokázala to úprimne nahlas vysloviť. Prehltla naprázdno a trochu rozpačito povedala: „Dúfam, že... sa aj naďalej budeš tešiť dobrému zdraviu.“

Zodvihla si svoje veci a pobrala sa von. Nancy ostala v dome, ale otec vyšiel, aby sa s ňou rozlúčil. Slzy sa jej tísli do očí, Anna

ich však potlačila a rázne povedala: „Zapamätáte si, že pán Cowley potrebuje na svoj kašeľ viac jablčníka, však? A slečna Batesová rimbabové tablety.“

„Budem na to pamätať.“

Pobozkal na líce najprv ju a potom aj Fanny. O pár minút nato sa už Anna a jej sestra takmer po troch rokoch znova viezli do Painswicku, mesta deväťdesiatich deviatich tisov a mnohých spomienok. Mesta, kde kedysi žili ich milovaní... a kde ešte stále bývalo niekoľko priateľov a jeden nepriateľ.

V nevelkom kočiari obsadili sestry jedinú lavičku, ktorá v ňom bola, zatiaľ čo Fannina mladá slúžka zaujala miesto na sklopnom sedadle naboku. Tá čoskoro zadriemala a počas spánku jej brada nadsakovala na hrudi.

Anna sklopila zrak na svoje brošňové hodinky a potom sa otočila k sestre: „Predpokladám, že pán Norton bol dnes... zaneprázdnený.“

„Ó, nie viac než zvyčajne. Ponúkol sa, že mi bude robiť spoločnosť, ale ja som uprednostnila Betsy.“ Fanny kývla smerom k drie-majúcej slúžke. „Je tichá a bude mi lepšou spoločníčkou na spia-točnej ceste.“

Pri jej odmietavých slovách Anna pocítila súcit so sestriným dobroprajným manželom.

Asi o hodinu neskôr vyšiel kočiar na vŕšok a zahol do zákruty. V tej chvíli sa im cez bočné okienko naskytl výhľad na vysokú špicatú vežu Kostola svätej Márie. Anna sa pozrela na sestru ved-ľa seba. Z obáv o ňu bola celá nesvoja. Fanny civela priamo pred seba a nijako nereagovala. Výhľad jej hatili šosy kočišovho kabá-ta, ktoré sa trepotali z kozlíka, na ktorom muž sedel. Anna tušila, že pred očami sa jej mihajú skôr scény z minulosti než aktuálna okolitá scenéria.

„O pár minút sme tam,“ oznámila Anna potichu s nežným varovaním v hlase.

„Hm?“ Fanny precítila zo snenia. „Ó, áno.“

„Bolo od teba milé, že si ma chcela odprevať,“ povedala Anna. „Dúfam, že to pre teba nebude ťažké. Byť tu. Všetky tie spomienky.“

Annine spomienky na Painswick boli prevažne príjemné. Narodila sa tu ich matka. A matkini rodičia ostali žiť v tomto prekvitajúcom meste vlny dlho po tom, čo sa ona vydala a spolu s ockom sa odsťahovali. Anna a Fanny tu prežili mnoho šťastných letných prázdnin, keď sem chodievali na návštevu k starým rodičom z matkinej strany, až kým tí pred pár rokmi nezomreli. Anna bola preto vďačná, že sa sem môže vrátiť. Napokon, jej tu srdce nikto nezlomil a nik nezmaril jej plány vydať sa za muža, ktorého milovala.

Na Fanninej tvári stále vládol neprítomný výraz. Zasnený. „Painswick teraz mohol byť mojím domovom. Keby to tak bolo! Keby sa len do toho nezamiešala jeho teta! Mohla som byť teraz šťastne vydatá a nie uväznená v manželstve bez lásky.“

„Fanny, pán Norton ťa miluje. To je na prvý pohľad jasné.“

„Potom je to jednostranné.“

Keď Fanny zlomil srdce muž, ktorý jej prisľúbil, že si ju vezme, ich macocha trvala na tom, že najlepším liekom pre ňu bude sobáš s osamelým duchovným, ktorého poznala. Bol to farár so skvelým príjmom a pekným domom. Jej sestra však očividne nemohla alebo nechcela zabudnúť na svoju prvú lásku. Anne bolo sestry ľúto, no zároveň sa na ňu hnevala, že sa ani trochu nesnaží vážiť si muža, za ktorého sa vydala. Muža, ktorého nenávidela, lebo nebol Judom Dalbym.

Po tom, čo sa Fanny vydala, macocha upriamila svoju pozornosť na Annu a takisto sa ju snažila vydať. Trvala aj na tom, aby sa Anna začala správať ako mladá dáma a prestala pomáhať otcovi v ordinácii a v lekárni. A otec jej neprotirečil.

Ako ju len to odmietnutie bolelo!

Fanny jej zrazu stisla ruku. „Myslíš, že ho uvidíme?“

Záblesk vzrušenia vo Fanniných očiach Annu opäť znepokojil. Zhlboka sa nadýchla a vyrovnané odvetila: „Nemyslím. A ak aj áno, nezabudni, že je teraz ženatý, rovnako ako ty si vydatá.“

„Áno, viem. Nemusíš mi to pripomínať. Sľúb mi, že ak sa s ním počas svojho pobytu stretneš, nebudeš s ním flirtovať. Viem, že sa ti páčil ako prvej.“

„Nie, nepáčil!“ ohradila sa Anna. Nemohla poprieť, že ho považovala za príťažlivého, ale oveľa viac sa jej páčil jeho bratanec Jasper.

„Okrem toho, neflirtovala by som so ženatým mužom. Zvlášť nie s takým, čo sľúbil, že si ťa vezme, a potom zmenil názor.“

Fanny potriasla hlavou. „To jeho tetu mu zakázala oženiť sa so mnou. Bola to jej vina, nie jeho. Neprávom ho súdiš tak prísne.“

Anna sa v mysli vynorili všetky staré argumenty. *Bol to už dospelý muž. Keby si ťa naozaj chcel vziať, mohol to urobiť, aj napriek dedičstvu.* Anna si však zahryzla do jazyka. Nemalo zmysel to teraz znovu otvárať. Bola to minulosť. Keby to tak len videla aj Fanny! Keby sa dokázala zmieriť s realitou a odovzdať sa manželovi, ktorého teraz má!

Došli na okraj mesta a hrkotajúc pokračovali po New Street. Minuli trámami obitú budovu pošty, známe obchody, domy z medovo sfarbeného kameňa a hostinec *U sokola*, až napokon zastali pred Yew Cottage. Dvojposchodový dom stál na ulici naproti vznešenému farskému kostolu, okolo ktorého sa rozprestieral rozľahlý cintorín pripomínajúci skôr park.

„Pôjdeš dnu a pozdravíš slečnu Newlandovú?“ opýtala sa Anna. „Obe nás pozvala na čaj.“

Jej sestra sa ani nepohla.

„Fanny?“

Sestra civela von oknom na množstvo tisov na cintoríne. Oči jej zaliali slzy. „Vlastne, nepôjdem. Myslela som si, že chcem Painswick znova vidieť, ale teraz, keď sme tu... nie. Nechcem ani len položiť nohu na jeho dlažbu.“ Potiahla nosom a nadvihla bradu. „Odovzdaj, prosím, slečne Newlandovej môj pozdrav a povedz Johnovi, aby nás odviezol do Stroudu. Necháme kone oddýchnuť, navečierame sa a vyrazíme späť.“

„Dobre teda. Ak si si istá...?“

„Som.“

Anna vystúpila sama, s kabelkou a lekárničkou v ruke. Kočíš jej odniesol cestovnú tašku a truhlicu k predným dverám Yew Cottage a potom vyliezol späť na kozlík. O chvíľu sa koč znovu pohol a pokračoval v ceste. Anna zdvihla ruku na rozlúčku, ale Fanny sa na ňu ani nepozrela a uprene hľadela pred seba.

Anna nadvihla klopadlo a o pár sekúnd sa dvere otvorili. Privítala ju mladá slúžka, ktorú nepoznala, a odviedla ju do salóna.

Len čo Anna vstúpila, pohľad jej padol na drahú Charlotte Newlandovú s jej vyblednutými gaštanovými vlasmi, ktoré mala uprostred predelené pútkom, s úzkym nosom a láskavými plachými očami.

Charlotte sa nemotorne postavila na obviazaný členok a vtiahla ju do svojho nežného objatia, z ktorého sálala vôňa ružovej vody.

„Vitaj späť v Painswicku, Anna. Ako si mi len chýbala!“

„Aj vy mne, slečna Lotty. Prosím, posaďte sa a povedzte mi, čo sa vám prihodilo.“

„Je to len vyvrtnutý členok.“ Pustila ju a ukázala na druhú osobu v malom salóniku, o čosi staršiu ženu s okuliarmi a kučeravými popolavosivými vlasmi. „Možno si ešte spomínaš na moju susedku, slečnu Ursulu Birtovú.“

„Isteže si spomínam. Rada vás opäť vidím, slečna Birtová.“

„Dobrý deň, slečna Lovedayová.“

„Prosím, volajte ma Anna. A veľmi pekne ďakujem, slečna Lotty, že ste ma k vám pozvali.“

„S radosťou, moja drahá. Dúfam, že si tvoj otec bez teba poradí.“

„Určite a celkom hravo, ako sa zdá.“

Vtedy si to uvedomila.

„Ach! Vy ste mysleli seba, keď ste mi napísali, že niekto v Painswicku by privítal moju pomoc.“

„Nuž, vlastne...“ Lotty si kradmo vymenila pohľad so slečnou Birtovou. „V porovnaní s inými sú moje potreby bezvýznamné.“

„Mali ste mi dať vedieť, že ste sa zranili,“ pokračovala Anna. „Nechcem vám byť na ťarchu.“

„Bála som sa, že by si cestu odložila, keby som ti to povedala. Alebo by si trvala na tom, že ma treba obskakovať. Je to len maličkosť a čo nevidieť budem opäť v plnom nasadení. Momentálne sú však podmienky u mňa možno o niečo skromnejšie, než by si si želala. Dinah je dobré dievča, len trochu neskúsené. Neodvážila som sa vyjsť po schodoch, aby som zistila, v akom stave je hostovská izba.“

„Tým sa netrápte. Kým budem u vás, veľmi rada pomôžem. Je to omnoho príjemnejšie než celý deň naháňať batolať a meniť špinavé plienky.“

Slečna Birtová sa teatrálnie striasla. „Hrôza.“

„Mám rada svojich nevlastných súrodencov,“ vysvetľovala Anna. „Ale nepáči sa mi úloha pestúnky.“

„Teraz majú tri deti, správne?“ opýtala sa Lotty.

„Štyri a piate je na ceste.“

„Nebesa! A tvoja matka je preč... Koľko? Ani nie osem rokov?“ Anna prikývla.

Lotty znepokojene zvrátila čelo. „Odpusť mi. Asi som ju nemala spomínať.“

„To je v poriadku. Stále na ňu myslím. Každý deň.“

„To je prirodzené, moja drahá. Aj mne chýba. No aj tak ma prekvapuje, že máš čas robiť ešte aj pestúnku. Nazdávala som sa, že pomáhaš otcovi v ordinácii a lekární a tiež že mu asistuješ pri ošetrovaní pacientok.“

„Pomáhala som... a prinášalo mi to veľkú radosť. Ale Nancy to neschvaľovala. Vraj je to jeden z dôvodov, prečo som sa ešte nevydala.“

„Nevlastná matka ti to zakázala? A otec s tým súhlasil?“

„Nuž... áno.“ Annu znova pichlo pri srdci.

„Skutočne zlá macocha,“ zamumlala Ursula Birtová.

„Nie, nie je zlá. Iba mi nerozumie, ani po toľkých rokoch. Jediné, čo chce, je zabezpečiť mi výhodné manželstvo. Pretože to je pre ňu definícia šťastia.“

„Tak, ako to spravila Fanny?“ podotkla Lotty.

„Áno.“

„Ako sa má tvoja sestra?“

Anne sa v mysli vynorila Fannina bledá uplakaná tvár a opäť počula jej trpkosťou presýtený hlas. Strelila však pohľadom po slečne Birtovej a nasadila úsmev. „Má sa dobre. Poprosila ma, aby som vám odovzdala jej pozdrav.“

Jedna vec bola hovoriť o vlastných trápeniach, ale niečo celkom iné bolo šíriť sestrine. Fanny už aj tak občas vyčítala Anne, že je indiskrétna.

Slečna Lotty azda postrehla nepokoj v Anninom výraze, pretože zmenila tému. „Tak a teraz tá ubytujeme.“ Zazvonila na malý zvonček na bočnom stolíku.

Do izby opäť vbehla slúžka a uklonila sa.

„Dinah, mohla by si, prosím, zaviesť slečnu Lovedayovú do jej izby?“

„Áno, slečna.“

„Nezabudla si jej tam vyniesť čerstvú vodu a ručníky?“

„Nie, slečna.“

„Dobre.“ Lotty sa otočila späť k Anne. „Odprevadila by som ťa, ale doktor trval na tom, aby som sa schodom nateraz vyhýbala.“

„Súhlasím.“ Anna vzala do rúk lekárničku a cestovnú tašku, zatiaľ čo Dinah zdvihla jej malú truhlicu. „Ešte raz ďakujem, že tu môžem byť.“

Po jednoduchom jedle sa Anna ospravedlnila a vybrala sa na prechádzku. Už sa nevedela dočkať, kedy si ponatáhuje nohy a znova uvidí Painswick.

Prešla cez ulicu ku kostolu a po jednom z chodníčkov vykročila hore cintorínom. Zastala, aby odtrhla steblo konvalinky a privoňala k nej. Potom sa zastavila pod svadobným stromom, aby si opäť zaspomínala na ten posledný šťastný rodinný piknik.

Napokon navštívila hrob starých rodičov. Zomreli v priebehu dvoch týždňov. Na náhrobku boli vyryté ich mená, dátumy narodenia a úmrtia, ako aj epitaf, ktorý si sami vybrali.

Zbohom ti, márnny svet, už poznám tvoju tvár,
 dosť bolo bóľu, žiaľu, chorôb, ťažkých chmár.
 Tvoj úsmev nič mi nie je, tvoj hnev ma nedesí,
 Bohu nech vďaka znie – tu v tichu spočiniem si.
 Ak chybu na mne zrieš, ty sám sa jej vždy chráň,
 k sebe sa navráť hneď, tam hľaď a konaj sám.

Tieto verše neboli pre nich nijako mimoriadne, no výborne ich vystihovali – ich vieru, ich pokojné znášanie utrpenia, ich skromnosť a presvedčenie o dôležitosti tvrdej práce a zodpovednosti.

Thomas a Sarah Springovci zohrali pri formovaní Anninho charakteru kľúčovú úlohu – pravdaže, rovnako ako jej rodičia – a navždy za to bude vďačná a bude ich milovať.

Prstom nežne prešla po vyrytých písmenách ich mien a zašepkala: „Chýbate mi.“ Bola si istá, že jej matka a starí rodičia sú v nebi, a verila, že ich jedného dňa opäť uvidí.

Potom zo zvyku prešla k miestu, ktoré v detstve obľubovala. Bola to stará kamenná hrobka v tvare truhly s už nečitateľným epitafom, spolovice zakrytá hlboko prevísajúcimi konármi tisu.

Zohla sa pod jeho najnižšie vetvy a vystrela sa až v skrýši, ktorú tvorili pichľavé konáre nad hrobkou. Ach, koľkokrát sa tu ukryla počas ich dávnych skrývačiek s Fanny, Jasperom Painom a inými miestnymi deťmi. Bolo to jej špeciálne miesto. Keď sa tu ako dieťa schovávala, predstavovala si, že sa zmenšila do veľkosti drobulinkej víly, ktorá býva pod klobúčikom hríbu.

Keď o pár minút z úkrytu vyšla, z rukáva si oprášila tisové ihličie a jarný peľ.

Zrazu nadobudla pocit, že ju niekto pozoruje, a rozhladla sa navôkol.

Nikto. Pohľadom pomaly prebehla cintorín, potom zdvihla zrak a tam, nad vysokým kamenným múrom, sa týčil susedný Painswick Court. Jeho kamenná bridlicová strecha s vysokými komínmi sa dvíhala k nebu ako rozzúrená päť. Sleduje ju niekto z jedného z tých okien na poschodí? Alebo je dôvodom jej nepokoja iba blízkosť toho starého domu, o ktorom sa povráva, že v ňom straší? Zachvela sa a na tele jej naskočila husia koža.

Anna svižne pokračovala ďalej. Vyšla z cintorína, minula trh a potom prechádzala okolo skromných chalúpok po Vicarage Street, až kým nedorazila k zasadiacemu domu kvakerov. Tu odbočila doprava na úzky chodníček, po ktorom sa ako dievča rada prechádzala.

Na jednej strane lemoval chodník hustý porast nízkych stromov a kríkov, na druhej sa otváral pohľad na široké údolie posiate stojanmi na sušenie vlny a vznešený kopec Beacon Hill, ktorý sa dvíhal za ním.

Tu zastala, aby si vychutnala výhľad na nádhernú dolinu zaodetú súmrakom.

Z druhej strany krovia k nej doľahol tlmený šum rozhovoru. Nech už tam bol ktokoľvek, zrejme si myslel, že je ukrytý nielen pred zrakmi ľudí, ale aj pred ich sluchom.

„Nemala si sem chodiť,“ povedal muž.

Ženský hlas zamumlal odpoveď, no Anna ju nezachytila.

„A rozhodne si nemala zostávať v Painswick Courte.“

Anna sa otočila, pretože ju zaujalo spomenuté sídlo.

„Prečo nie?“

„Ššš. Hovor tichšie. A odpoveď na to poznáš.“

„Preto si sem predsa prišiel aj ty, či nie?“

„Nie!“ odsekol muž dôrazne. „Z tohto tvojho plánu nemôže vzísť nič dobré. Prosím ťa, nechaj to tak.“

„Ako by som mohla? Navyše, už je neskoro. Ja...“

Zvyšok vety Anna nerozumela, ale nech už žena povedala čokoľvek, spôsobilo to, že muž zaúpel a zaklial popod nos.

Zavládlo ticho a Anna, mysliac si, že odišli, urobila krok vpred. *Puk!* Pod topánkami jej zapraskala vetvička. Zastala uprostred kroku a keď zdvihla zrak, uvedomila si, že sa díva do malého otvoru v húštine. Muž sa otočil jej smerom a v tvári sa mu zračilo zjavné prekvapenie. V tom úzkom tuneli sa im stretli pohľady. Jeho nižšia spoločníčka stála chrbtom k otvoru, a tak bola mimo dohľadu. Anna zahliadla iba vrch slameného klobúka, nič viac.

Muž sa vzápätí otočil a podľa všetkého chcel ženu odvieť preč.

„Podte. Nemali by sme o tom hovoriť na verejnom priestranstve.“

Anna ostala stáť na mieste a premkol ju podivný strach, že by muž mohol nájsť v kroví väčšiu medzeru, prejsť k nej a konfrontovať ju. Ich kroky sa však vzdďaľovali.

S tlúčicim srdcom sa otočila a náhlivo vykročila späť tou istou cestou, ktorou tam prišla. Túžila čo najskôr zanechať tento opustený chodníček a dostať sa do rušnejších ulíc mesta a do bezpečia Yew Cottage.